

5. STUDIJA

POSREDNIK POMIRENJA „POSTAO POPUT SVOJE BRAĆE“ I „SUOSJEĆA S NAŠIM SLABOSTIMA

Tko su „Njegova Braća“—U čemu se je sastojala sličnost—Kako je On bio iskušan u svemu, Ipak bez grijeha—Kušnje u Pustinji—Njihova sličnost našima—Od kojih bi neke „ako je moguće zavele i izabrane“—U kojem je Smislu naš Gospodin Postao Savršen kroz Patnje—Premda je Sin, Naučio se je poslušnosti—Kako je Bio poslan u „obličju grešnoga tijela“—Ipak Bez Grijeha—„Uzeo naše nemoći“—Kako On „Suosjeća“.

„Zato je trebalo, da bude u svemu sličan braći, da bude milosrdan i vjeran veliki svećenik pred Bogom, da okaje grijehе naroda.“ (Hebr. 2:17)

DVA popularna ali suprotstavljena pravca razmišljanja dodiruju se i sukobljavaju u odnosu na sve različite Biblijske izjave koje objavljuju odnos našeg Gospodina prema čovječanstvu; i treći ili pravac istine sam je u stanju ili pomiriti različite tekstove ili da zadovolji posvećeni razum. Jedna od dvije lažne ali popularne teorije tvrdi da je naš Gospodin Isus bio Svemogući Bog, Jehova, koji se je samo obukao u ljudsko tijelo, bez da uistinu ima stvarnu osjetljivost na ljudske kušnje, iskušenja i okruženja. Druga teorija tvrdi da je on bio samo grešan čovjek, sudionik u nedostacima naše rase, baš kao i drugi, ali da je bio uspješniji od drugih u borbi sa i odupiranju impulsima grijeha. Mi nastojimo pokazati da su obje ove teorije pogrešne, i da istina leži u sredini, u činjenici da je *Logos* koji je „bio u obličju Božjem,“ duhovno biće, kada je „*tijelom postao*“ bio stvarno *ovjek*, „*ovjek* Krist Isus,“ ali „*odvojen* od grešnika,“ *savršen* čovjek pripremljen da bude „odgovarajućom cijenom“ za prvog savršenog čovjeka čiji je pad umiješao i našu rasu, i čije otkupljenje također uključuje rasu.

Stoga je ispravno u tom pogledu istražiti, u nastojanju da ustanovimo ispravno Biblijsko gledište o temi, različite retke koji su bili iskrivljeni i zloupotrijebljeni kako bi se dokazalo da je naš Gospodin bio okaljan, i podložan istim slabostima koje ima pala rasa. Mi smatramo da ako je on bio u tom stanju da je onda bilo nemoguće za njega kao što je nemoguće za nas držati apsolutno i savršeno svako obilježje Božanskog Zakona. Božanski je Zakon puna mjera *savršene* čovjekove sposobnosti i preko je mjere i sposobnosti bilo kojeg čovjeka koji nije savršen. Stoga, sama činjenica da u našem Gospodinu nije bilo grijeha, sama činjenica da je bio po volji Ocu, i prihvaćen kao žrtva za grijeh, kao otkupna cijena za Adama (i rasu izgublenu u njemu), neizravno dokazuje njegovo savršenstvo, kako mi držimo da Sveto Pismo posvuda naučava.

Međutim „braća“ našeg Gospodina nisu bila bezgrešna, nisu bili odvojeni od grešnika. Kako je stoga on mogao „postati poput svoje braće,“ no ipak biti odvojen od grešnika? Odgovor na to pitanje nalazimo u priznavanju činjenice da svijet čovječanstva, grešnici općenito, nisu oni na koje se ovdje ukazuje kao „njegovu braću.“ Čovjek Adam je doista bio sin Božji kod svog stvaranja, i sve do vremena svog prijestupa (Luka 3:38) ali nakon toga ne. I svi od njegove rase Biblijski su nazvani „djeca gnjeva.“ (Efež. 2:3) Jedino su oni koji su „umaknuli osudi koja je na svijetu,“ i koji su se vratili u sklad s Bogom, kroz Krista, Biblijski ovlašteni smatrati se sinovima Božjim. (Ivan 1:12) Naš Gospodin o drugima objavljuje, „Vi ste od svoga oca Đavla i želite činiti požude oca svoga.“ (Ivan 8:44) Naš Gospodin Isus nikada se nije ubrajao među Đavlovu djecu, niti kao jedan od „djece gnjeva,“ nego je objavio da je on „od Boga izašao i došao.“ Niti je on priznao kao „svoju braću“ bilo koga od onih koji su još uvijek bili „djeca gnjeva.“ Jedini koji su priznati kao „Gospodinova braća“ su oni, koji su se umaknuvši osudi koja ja na svijetu, približili Ocu kroz

Kristovu krv, i koji su primili „posinjenje“ u Božju obitelj, i obećanje potpunog „posinjenja“ kod uspostave Kraljevstva. (Rim. 8:15,23; Gal. 4:5) Zbog toga što su oni *opravdani*, smatra ih se oslobođenima od Adamske krivnje i uračunata im je pravednost, kroz Kristovu krv, u bilo kojem smislu riječi oni su poput našeg Gospodina Isusa, „njegova braća,“ na sličnoj osnovi božanske naklonosti i odvojenosti od svijeta. O posvećenima iz te klase naš Gospodin kaže, „Oni nisu od svijeta, kao što ni ja nisam od svijeta.“ „Ja sam vas izabrao iz svijeta.“ (Ivan 15:19; 17:16) Sa tog se stajališta lako može vidjeti da je naš Gospodin „*postao* poput svoje braće“—*to no*, u svakoj pojedinosti. Ne da su ta „braća“ bila u tom stanju u vrijeme kada je on ponizio sam sebe i postao tijelom—on nije imao braće u to vrijeme, izuzev što je Bog bio *predvidio* tu klasu. (Efež. 1:5,11; Rim. 8:29) Međutim božanska je priprema bila takva da je Bog predvidio da on može biti pravedan, i istovremeno opravdavati one od grešne rase koji su prihvatili božansku milost kroz Krista, i čiji grijesi, su zbog toga ili pokriveni, nisu im bili uračunati, nego su bili uračunati onome koji je „u svome tijelu grijeha naše ponio na drvo.“ Bog je predodredio, predvidio, svoju namjeru da pozove van Evanđeosku Crkvu da budu „sunasljednici s Isusom Kristom našim Gospodinom,“ nasljedstva koje je neraspadljivo, neokaljano, i koje ne prolazi, sačuvano na nebu. I s obzirom na taj unaprijed pripremljeni plan se sve one koji će sačinjavati tu klasu unaprijed nazivalo kroz proroke „braćom“ Kristovom. Naš je Gospodin, proročanski, predstavljen kako kaže Ocu, „Govorit ću ime tvoje *bra* i *svojoj* i usred skupštine hvalit ću.“ (Ps. 22:22; Hebr. 2:12) Budući je to bio božanski program—da naš Gospodin ne bude samo Otkupitelj svijeta, nego također i *obrazac* za „braću“ koji će biti njegovim sunasljednicima—prema tome, i izvršavanju tog božanskog programa bilo je prikladno da on „postane poput svoje braće“ u svim svojim kušnjama i iskustvima.

**„Koji je u svemu iskušan kao i mi, osim grijeha.“
(Hebr. 4:15)**

Treba zapaziti da ova izjava ne kaže da je naš Gospodin bio iskušan u svemu kao što je svijet iskušan, nego da je iskušan kao i mi, njegovi sljedbenici. On nije bio iskušan na liniji izopačenih želja za grešnim stvarima, primljenih po nasljedstvu, od zemaljskih roditelja; nego budući da je bio svet, nedužan, neokaljan i odvojen od grešnika, on je bio iskušan po istim crtama kao i njegovi sljedbenici ovog Evandeoskog doba—koji ne hode po tijelu nego po duhu; i koje se sudi ne po slabostima njihovog tijela, nego po duhu njihovih umova—prema novim voljama, novim srcima. (Rim. 8:4; 2. Kor. 5:16; Ivan 8:15)

To se veoma jasno vidi u povezanosti sa kušnjama koje je naš Gospodin imao u pustinji, koje su uslijedile odmah po njegovom posvećenju i krštenju na Jordanu. (Mat. 4:1-11)

(1) Prva je bila Sotonin prijedlog da iskoristi božansku moć koju je upravo bio primio na Jordanu, služeći svojim vlastitim potrebama, pretvarajući kamenje u kruh. To iskušenje ni u koj mjeri nije bilo sljedivo nasljedstvu ili nesavršenosti. Naš je Gospodin četrdeset dana postio, proučavajući božanski plan, nastojeći utvrditi, pod prosvijetljujućim utjecajem svetog Duha, kojeg je upravo bio primio, koji bi bio ispravan pravac u životu, da ispuni veliki zadatak zbog kojeg je došao u svijet, naime, otkupljenje svijeta. Prijedlog da upotrijebi duhovnu moć koja mu je bila povjerena, i za koju je shvaćao da ju posjeduje, da posluži potrebama svog tijela, bio je na prvu, razuman; međutim naš je Gospodin odmah uočio da bi korištenje tog svog duhovnog dara bilo pogrešno, da bi to bilo njegovom zloupotrebom, za koje korištenje nije bio namijenjen, i on je stoga odbacio prijedlog, rekavši, „Stoji pisano: Čovjek ne živi samo o kruhu, nego o

svakoj riječi, što dolazi iz usta Božjih." Gospodinova „braća“ ponekada imaju slična iskušenja od Protivnika, prijedloge da koriste duhovne darove za unapređivanje materijalnih interesa. Prijedlozi te vrste su podmukli, i kanali su kroz koje je Božji posvećeni narod ne rijetko zaveden od Protivnika u sve veću i veću zloupotrebu božanskih blagoslova.

(2) Protivnik je predložio našem Gospodinu fakirske metode da predstavi svoj zadatak narodu—da skoči sa vrha hrama u dolinu ispod pred očima mnoštva; tako da kad bi ga oni vidjeli neozlijeđenoga to bi im bilo dokazom njegove nadljudske moći, što bi vodilo do toga da ga odmah prihvate kao Mesiju, i da surađuju s njim i djelu koje je bilo pred njim. Međutim naš je Gospodin odmah vidio da bi takve metode bile u potpunom neskladu sa božanskom pripremom, i čak niti pogrešnom primjenom biblijskog retka od Protivnika (*o ito* u korist neispravnog) nije zastranio od načela pravednosti. On je odmah odgovorio u smislu da bi takav postupak s njegove strane bio iskušavanje božanske providnosti, potpuno neopravdano, pa stoga nije o tome razmišljao ni na trenutak. Gdje je dužnost zahtijevala ili opasnost Gospodar nije oklijevao, ali shvaćajući Očevu sposobnost da čuva svaki interes; međutim pravo pouzdanje u Boga ne uključuje nesmotreno izlaganje opasnosti, bez božanske zapovijedi, i samo za pokazivanje, i u duhu hvalisanja.

Gospodinova braća imaju iskušenja po tom pitanju također, i trebaju imati na umu tu pouku i primjer kojeg im je ostavio Predvodnik našeg Spasenja. Ne bi smo trebali navaljivati spontano u opasnosti, i smatrati se tako hrabrim vojnicima križa. „Neispravni postupci“ mogu izgledati normalnima djeci đavola, ali su oni u potpunosti neispravni djeci Božjoj. Potonji su u ratu koji zahtijeva još veću hrabrost. Oni su pozvani izvršiti službe kojima svijet ne plješće, niti ih čak cijeni, nego

ih često progoni. Oni su pozvani podnositi sramotu, i izrugivanja svijeta; da, i da oni koji su neobrezana srca „protiv njih lažno govore svakojako zlo“ zbog Krista. U tom pogledu sljedbenici Predvodnika našeg Spasenja prolaze istom stazom, i hodaju stopama njihovog Predvodnika. I potrebna je veća hrabrost za ignoritatu bruku i sramotu od svijeta, u ne poštovanoj službi Bogu, nego za izvršiti nekakav veliki i predivni pothvat, što bi uzrokovalo čuđenje i divljenje od strane tjelesnog čovjeka.

Jedna od najvećih bitki onih koji hode tim uskim putem je protiv svoje vlastite volje; dovesti svoju volju u potpunu pokornost volji Nebeskog Oca, i zadržati je tamo; vladati svojim vlastitim srcima, razbijajući svaku rastuću ambiciju koja je prirodna čak i savršenom čovječanstvu; gaseći te potpaljujuće vatre, i predstavljajući njihova tijela i sve zemaljske interese živim žrtvama u službi Gospodinu i njegovoj stvari. To su bile kušnje u kojima je naš Predvodnik zadobio svoju pobjedu i njene lovorike, i to su također kušnje njegove „braće.“ „Onaj tko vlada duhom svojim [dovodeći ga u potpunu podložnost Božjoj volji], bolji je od onoga koji osvaja grad.“ takav je također veći od onoga koji bi, sa lažnim poimanjem vjere, skočio sa vrha hrama, ili učinio bilo kakovu drugu ludo odvažnu stvar. Prava vjera u Boga ne sastoji se od slijepe lakovjernosti i pretjeranih pretpostavki što se tiče njegove providonosne brige: sastoji se, baš naprotiv, od tihog pouzdanja u sva nadasve velika i dragocjena obećanja koja je Bog dao, pouzdanja koje omogućuje vjernima da se odupru različitim nastojanjima svijeta, tijela i đavla, da odvrata njegovu pažnju, i koja pažljivo slijedi crte vjere i poslušnosti ocrtane za nas u božanskoj Riječi.

(3) Treće iskušenje našem Gospodinu bila je ponuda zemaljske vlasti i brzog uspjeha u uspostavi njegovog kraljevstva, bez patnje i smrti, bez križa, pod uvjetom kompromisa sa Protivnikom. Protivnik je tvrdio, i njegova tvrdnja nije bila osporena, da je imao u vlasti svijet, i da suradnjom s njime Kraljevstvo

Pravednosti, koje je naš Gospodin došao uvesti, može biti brzo uspostavljeno. Sotonin nagovještaj bio je da se je on umorio od vođenja svijeta u grijeh, sljepoću, praznovjerje, neznanje, i da se je on stoga slagao sa zadatkom našeg Gospodina, koji je bio pomoći jadnoj, paloj rasi. Međutim, ono što je on želio zadržati, bilo je vođenje ili utjecaj kontrole u svijetu; i stoga je njegova cijena preobraćanja svijeta na pravedni put, cijena njegove suradnje s Gospodinom Isusom u blagoslovima obnove svijeta, bila, da potonji trebaju priznati njega, Sotonu, kao vladara svijeta, u njegovom obnovljenom stanju—da bi mu se tako naš Gospodin poklonio.

Valja nam imati na umu da je Sotonina pobuna protiv božanske vlasti bila potaknuta njegovom vlastitom ambicijom da bude monarhom—„poput Svevišnjega.“ (Iza. 14:14) Prisjećamo se da je da je to bio primarni motiv njegovog uspješnog napada na naše praroditelje u Edenu—da ih može otuđiti ili odvojiti od Boga, i tako ih zarobiti za sebe. Mi lako možemo pretpostaviti da bi on radije htio biti monarhom sretnijih podanika od „uzdišućeg stvorenja:“ bilo bi mu draže imati podanike koji imaju vječni život. Izgleda kao da on još uvijek nije bio shvatio činjenicu da su vječni život i istinska sreća nemogući izuzev u skladu sa Božanskim zakonom. Sotona je stoga bio spreman postati reformatorom u svim pojedinostima izuzev jedne—njegova ambicija morala je biti zadovoljena—on ne smije biti ništa manje doli vladar među ljudima; i nije li on već „Knez ovog svijeta“—i tako priznat u Svetom Pismu? (Ivan 14:30; 12:31; 16:11; 2. Kor. 4:4) Ne da je on imao bilo kakvo božansko ovlaštenje biti „knezom ovog svijeta,“ nego budući je zagospodario čovječanstvom, kroz neznanje, i kroz pogrešno predstavljanje laži kao istine, tame kao svijetla, pogrešnog kao ispravnog, on je toliko zbunio, omeo, oslijepio svijet da je lako držao položaj gospodara ili „boga ovog svijeta, koji sada radi u srcima djece neposlušnosti“—ogromne većine.

Stoga je naročito iskušenje čini se bio Sotonin prijedlog, ponuditi novo rješenje pitanja oporavka čovjeka iz stanja grijeha. I više od toga, čini se da to podrazumijeva barem djelomično pokajanje s njegove strane, i mogućnost njegovog vraćanja na pravac pravednosti, pod uvjetom da mu bude zajamčen kontinuirani uspjeh njegove ambicije da bude vladarem nad podanicima sretnijima i naprednijima nego je to za njih bilo moguće dok su bili držani pod njegovim obmanama i porobljeno grijehom, što je bilo jedini način na koji je on mogao zadržati čovjekovu lojalnost: zato što u onoj mjeri u kojoj čovječanstvo odbacuje grijeh i cijeni svetost, u tom omjeru dobiva veću želju služiti Bogu i obožavati ga.

Naš Gospodin Isus nije dugo oklijevao. On je imao apsolutno pouzdanje da je Očeva mudrost usvojila najbolji i jedino adekvatan plan. Prema tome on se nije savjetovao sa tijelom i krvi, niti bi se pogađao sa Protivnikom za *suradnju* u djelu podizanja svijeta.

Mi tu također vidimo jedan od posebnih napada Protivnika protiv Gospodinove „braće.“ On je uspio u iskušavanju nominalne Crkve, rano u njenoj karijeri, da napusti put križa, uski put odvojenosti od svijeta, i da uđe u savez sa civilnom vlašću, i da tako postupno postane utjecajna u svjetskoj politici. Suradnjom sa „knezovima ovog svijeta,“ tajno podstrekivanima i potpomognutima od Protivnika, ona je nastojala uspostaviti Kristovu vladavinu na zemlji, kroz predstavnika, papu, za kojeg se je tvrdilo da je bio Kristov namjesnik. Mi smo vidjeli kakvi su štetni utjecaji proizašli iz toga: kako je to krivotvoreno Kristovo Kraljevstvo uistinu postalo đavlovim kraljevstvom, njegovim djelom. Mi smo vidjeli rezultate u „mračnim vjekovima,“ i da Gospodin imenuje taj sistem Antikristom.“ *

I premda je Reformacija započela hrabro, mi vidimo kako je Protivnik opet predstavio isto iskušenje pred Reformatore, i mi

Vidi Drugi Svezak, Pogl. 9.

vidimo da su se oni oduprli samo djelomično, da su bili spremni kompromitirati istinu zbog zaštite i pomoći „kraljevstava ovog svijeta,“ i u nadi da će kraljevstva ovog svijeta na neki način postati Kraljevstvom našeg Gospodina. Međutim mi vidimo kako je kombinacija Crkve i svjetovnog utjecaja, što je bilo predstavljeno u Protestantizmu, premda manje ubitačno u svojim rezultatima od Papinske kombinacije, ipak veoma štetno, i velikom preprekom svima koji su došli pod njen utjecaj. Mi uviđamo kako je stalna borba „braće“ pobijediti to iskušenje Protivnika, i čvrsto stajati u slobodi za koju nas je Krist oslobodio—ne od svijeta, nego odvojeni od njega.

Štoviše, mi utvrđujemo da premda isto iskušenje dolazi svoj „braći,“ ono dolazi u malo izmijenjenom obliku s vremena na vrijeme, i da veliki Protivnik veoma lukavo, u svakom slučaju, pokušava uraditi s nama isto što i sa Gospodinom, naime, predstaviti se kao vođa po pitanju reforme koju on zagovara—prikazujući se kako se iskreno slaže sa djelom blagoslivljanja svijeta. Njegovo najnovije iskušenje po tom pitanju dolazi u obliku predloženog „društvenog uzdizanja,“ koje on uspješno sugerira mislima mnoge „braće.“ On sada sugerira, da koliko god da je jednom bilo neophodno hoditi „uskim putem,“ putem križa, da to više nije neophodno činiti; nego da smo mi sada dosegli situaciju kada cijela stvar može biti ostvarena lakše i brže, i svijet općenito biti uzdignut na viši nivo društveno, intelektualno, moralno i u vjerskom smislu. Međutim planovi koje on sugerira uvijek uključuju kombinaciju s njim: u sadašnjem slučaju to je sugestija da se svi koji bi bili suradnici u društvenom uzdizanju pridruže *društvenim* i *politi kim* pokretima, koji će donijeti željeni cilj. I on je postao toliko odvažan i toliko siguran u podršku većine da se on više ne pretvara da favorizira reformu na liniji individualnog obraćenja od grijeha i spasenja od osude, i pomirenja sa Ocem, kroz osobnu vjeru u Gospodina Isusa Krista i posvećenje njemu: njegova je ideja društveno uzdizanje, koje će

ignorirati odgovornost pojedinca i grijeha, i samo vrednovati društvene uvjete i praviti društvo izvanjski „čistim.“ On bi htio da zanemarimo Gospodinovo učenje, u tom smislu da su samo oni koji dolaze Ocu kroz njega „sinovi Božji,“ i njegova „braća:“ umjesto toga, on bi želio da vjerujemo da su svi ljudi braća, i da je Bog Otac sveg čovječanstva, da nema „djece srdžbe,“ i da je kriminalno nekršćanski i da nije pošteno vjerovati riječima našeg Gospodina da su neki od svog „oca, đavla.“ On bi tako htio, bez da uvijek to kaže na specifičan način, da ignoriramo i negiramo čovjekov pad u grijeh, i ignoriramo i negiramo otkupninu od grijeha, i cijelo djelo pomirenja; pod prividnom, varljivom lozinkom, „Očinstvo Božje i Bratstvo čovjeka,“ i Zlatno Pravilo.

To Protivnikovo iskušenje koje je stavljeno pred „braću“ danas zavodi mnoge, i vjerojatno će još zvesti sve izuzev „samih izabranih.“ (Mat. 24:24) Upravo ta izabrana „braća,“ jesu oni koji tijesno slijede Gospodareve stope, i koji, umjesto da slušaju Protivnikove prijedloge, slušaju Riječ Gospodinovu. Sama ta izabrana „braća,“ umjesto da se oslanjaju na njihovo vlastito razumijevanje, i na Sotonine lažne argumente, imaju vjeru u uzvišeniju Jehovinu mudrost i njegov božanski plan vjekova. Stoga su svi oni „poučeni od Boga,“ i prema tome znaju da je djela sadašnjeg doba odabir Kristove „braće,“ i njihovo ispitivanje, i na koncu njihovo proslavljenje s Gospodinom u Kraljevstvu, kao Abrahamovog sjemena, da blagoslove svijet; i da će u idućem dobu doći Božje „pravo vrijeme,“ za mentalno, moralno i fizičko uzdizanje svijeta. Stoga sami izabrani ne mogu biti zavedeni sa bilo kojima od prividnih argumenata ili lažnih argumenata njihovog lukavog protivnika. Osim toga, „braća“ nisu u neznanju u vezi njegovih namjera, jer oni su unaprijed upozoreni po tom pitanju, i oni gledaju na Isusa, koji nije samo Autor njihove vjere, kroz žrtvu samog sebe, nego također treba biti i njen dovršitelj, kada će

im dati udio u prvom uskrsnuću, i učiniti ih sudionicima njegove izvrsne slave i božanske prirode.

Takva su bila iskušenja „braće,“ i takva su iskušenje njihovog Predvodnika. On je bio „*u svemu iskušavan poput nas*“; i on zna kako pomoći onima koji su iskušavani, i koji su spremni primiti pomoć koju on pruža, na način na koji ju on daje—kroz učenja Svoje Riječi i njenih vrlo velikih i dragocjenih obećanja. Slabosti koje su nasljeđem došle do nas nisu bile dio iskušenja našeg Gospodina. On nije imao želju pijanice; on nije imao strast ubojice, niti pohlepu lopova; on je bio svet, besprijekoran, odvojen od grešnika. Niti njegova „braća“ imaju te napade, kao njihova iskušenja. Oni koji su postali njegovom „braćom“ kroz vjeru, i posvećenje, i začće svetim Duhom posinjenja, izgubili su stav koji traži kako da naudi drugima, i umjesto toga su primili novi um, Kristov um, duh Kristov, duh zdrave pameti, sveti Duh—duh ljubavi; koji prije svega teži za Očevom voljom, i kao drugo, nastoji činiti dobro svim ljudima, dok za to ima prilike, posebno kućanstvu vjere. (Gal. 6:10)

I premda u tijelu tih „novih stvorenja,“ koji imaju novi um ili novu volju, ostaju naslijeđene slabosti, sklonost prema strasti ili svađi, tako da se stalno moraju čuvati od toga, i povremeno mogu biti svladani time, suprotno njihovoj volji, ipak im se te nenamjerne slabosti ne računaju kao grijesi, niti kao postupci „novog stvorenja,“ nego samo kao nedostatci koji pripadaju staroj prirodi, koje se, toliko dugo dok im se nova priroda suprotstavlja, smatra pokrivenima zaslugom otkupnine—velike žrtve za grijeh koju je prinio Predvodnik našeg Spasenja. Jedino je „novo stvorenje“ ono koje je kušano, ispitivano, usklađivano, polirano i pripremano za sunasljedstvo sa Kristom u Njegovom Kraljevstvu, a ne fizičko tijelo, koje je, od takvih, smatrano mrtvim.

„Kroz Patnje U injen Savršenim“

„Dolikovalo je doista da Onaj [Otac] radi kojega je sve i po kojemu je sve—kako bi mnoge sinove priveo k slavi—po patnjama do savršenstva dovede Početnika njihova spasenja.“ (Hebr. 2:10)

Imajući na umu gore navedeno, biti će lako uvidjeti da naš Gospodin *nije bio u injen savršenim kao ovjek*, kroz ono što je pretrpio kao čovjek; niti je on pretrpio išta prije nego je postao čovjekom. Misao je ovog teksta da je naš Gospodin, kada je bio u svijetu, kada je već bio savršen kao čovjek, slika Oca u tijelu, svet, besprijekoran, neokaljan, odvojen od grešnika, dostigao, svojim iskustvima i patnjama, daljnje savršenstvo—savršenstvo na drugoj razini postojanja, dobivenu od tada. Jedna je stvar bila ta što je *Logos* bio savršen kada je bio s Ocem prije nego je svijeta bilo—savršen u svom biću, i u svom srcu ili volji—savršeno lojalan Ocu; daljnja je stvar bilo to da kada se je on dobrovoljno ponizio da postane tijelom, i da uzme našu prirodu, da je on bio savršen kao čovjek—odvojen od grešnika: i daljnja je pak stvar to da *je on sada savršen* u svom sadašnjem visoko uzvišenom stanju, sudionik božanske prirode. Naš se tekst odnosi na ovo zadnje. Tako visoko uzvišenje u „slavu, čast i besmrtnost“ „božanske prirode,“ u božanskoj je mudrosti učinilo ispravnim da budu primijenjeni izvjesni *ispiti*, zadovoljenje kojih bi *u inilo savršenom* titulu Božjeg Jedinorođenog Sina da sudjeluje u svim bogatstvima božanske milosti, i da „svi poštuju Sina kao što poštuju Oca.“

Valja nam imati na umu da je u povezanosti sa tim *ispitima* njegove poslušnosti Ocu pred njega bila postavljena izvjesna radost ili izgled, kao što je napisano—„koji je zbog *radosti* što je stajala pred njim podnio križ, pošto je prezreo sramotu.“ (Hebr. 12:2) Mi možemo razumno pretpostaviti da je ta radost koja je stajala pred njim bila:

- (1) Radost da prinosi Ocu prihvatljivu službu

(2) Radost što otkupljuje čovječanstvo, i čini mogućim njihovo spašavanje iz grijeha i smrti.

(3) Radost u razmišljanju da će ostvarivanjem tog otkupljenja on biti smatran dostojnim od Oca biti moćnim vladarem i blagosiljateljem, Kraljem i Svećenikom svijeta; da otkrije svijetu spoznaju o božanskom planu, i da podigne iz grijeha u božansku milost tko bod bude prihvatio uvjete Novog Saveza.

(4) Radost koju mu je Otac obećao; ne samo povratak u slavu duhovnog bića koju je imao kod Oca prije nego je svijeta bilo, nego u mnogo izvrsniju slavu—da bude uzvišen daleko iznad anđela, vlasti i sila, i svakog imena, i da bude učesnik u Kraljevstvu Svemira, odmah do Oca—s desna veličanstvu na visinama; i sudionikom božanske prirode, s njenim urođenim ili besmrtnim životom.

Međutim sva ta radost koja je stajala pred našim Gospodinom bila je uvjetovana ili ovisila je o njegovoj potpunoj poslušnosti Očevoj volji. Istina, on je uvijek bio poslušan Ocu, i uživao je u Očevim putevima, ali nikada prije nije bio stavljen na ispit sličan ovome sada. Do sada je bilo užitkom i čašću vršiti Očevu volju; sada je ispit bio hoće li ili ne vršiti tu volju pod uvjetima koji bi bili uznemirujući, bolni, ponižavajući—uvjetima koji bi ga na koncu doveli ne samo do smrti, nego do sramotne smrti na križu. On se je održao na tom ispitu, i nikada nije posrnuo, nikada se nije pokolebao, nego je očitovao u svakoj pojedinosti, i to potpuno, vjeru u Očevu Pravdu, Ljubav, Mudrost i Moć, i bez oklijevanja je izdržao sva protivljenja i proturječja grešnika protiv sebe, sa svim ostalim Protivnikovim napadajima; i na taj je način; kroz patnju, on je „*u inio savršenom*“ svoju titulu za sve radosti koje su ležale pred njim, i na koncu je bio usavršen kao biće vrlo uzvišenog reda, naime, „božanske prirode.“ Stoga je bila istina za Jedinorođenca Očevog da:

**„Premda je Sin, iz onoga što prepati, naviknu slušati i, postigavši savršenstvo, posta svima koji ga slušaju za etnik vje noga spasenja“
(Hebr. 5:8-10)**

Nadahnuti Apostol tako objašnjava da je naš Gospodin, već neokaljan, savršen, već „Sin,“ već u potpunosti poslušan Ocu pod povoljnim uvjetima, *nau io* što je značilo biti poslušan pod daleko težim okolnostima, i tako ispitan i dokazan dostojnim savršenstva na najvišem nivou postojanja, božanskoj prirodi, on je bio usavršen u njoj kada ga je Otac podigao iz mrtvih u izvrsnu slavu koja je bila stavljena pred njega—da bude, kao prvo, Izbavitelj Crkve koja je njegovo tijelo, i kasnije, „u stanovito vrijeme,“ svih, koji će nakon što budu bili dovedeni do spoznaje Istine, biti poslušni.

Zapazite sklad između toga i svjedočanstva Apostola Petra—„Njega Bog desnicom svojom uzvisi za Začetnika i Spasitelja.“ (Djela 5:31)

Tako je naš Gospodin Isus pokazao pred Ocem, pred anđelima, i pred nama, svojom „braćom,“ svoju vjernost Ocu i načelima Očeve vladavine. On je tako uzveličao Očev zakon i učinio ga časnim: pokazujući da nije bio previše zahtjevan, da nije bio preko sposobnosti savršenog bića, čak i pod najnepovoljnijim uvjetima. Mi, njegovi sljedbenici, možemo se itekako radovati sa svim Božjim poslušnim i inteligentnim stvorenjem, govoreći, „Dostojan je zaklani Jaganjac *primiti* moć, i bogatstvo, i mudrost, i snagu, i čast, i slavu, i blagoslov!“ (Otkr. 5:12)

I kao što je naš Gospodin kad je bio proslavljen postao Predvodnikom našeg Spasenja, to podrazumijeva da svi koji budu bili vojnici križa, sljedbenici tog Predvodnika i sunasljednici s njim u Kraljevstvu, moraju slično tome *postati*

savršenima kao „nova stvorenja“ kroz kušnju i patnju. I kao što su patnje kroz koje je Predvodnik postao savršenim kao novo stvorenje bile stvari koje je on podnio kroz protivljenje svijeta, tijela i đavla, i kroz podložnost njegove vlastite volje Očevoj volji, tako je i sa nama: naše patnje nisu uobičajene patnje boli, u kakvima „stvorenje koje uzdiše“ ima udjela, i mi u nekoj mjeri, kao pripadnici svijeta. Patnje koje se računa u razvoju „novog stvorenja“ jesu one *dobrovoljne* istrajnosti na račun Gospodina i Gospodnje Riječi i Gospodinovog naroda—teškoće koje mi trpimo, kao dobri vojnici Gospodina Isusa Krista, dok nastojimo ne vršiti našu vlastitu volju, nego da se u nama usavrši volja našeg Predvodnika, volja našeg Nebeskog Oca. Mi ga stoga trebamo slijediti, shvaćajući njegovu budnu brigu nad nama, i priuštiti si odlaske k prijestolju nebeske milosti za njegovu pomoć dok smo na putu; i pouzdajući se u njegovo obećanje da će sve stvari zajedno raditi za naše dobro, i da on neće dopustiti da budemo iskušani iznad onoga što smo u stanju nositi, nego da će sa svakim iskušenjem pružiti i izlaz; i da će u svakoj kušnji on dati dovoljno milosti—za svako vrijeme potrebe. Tako su njegova „braća“ sada isto tako na kušnji i *usavršavani* su kao nova stvorenja u Kristu—„učinjeni dostojnim sudionicima baštine svetih u svjetlu.“ (Kol. 1:12)

„U obli ju grešnoga tijela“

Ono što Zakon nije mogao učiniti, budući je bio bespomoćan zbog tijela [zato što je svo tijelo bilo okrnjeno kroz pad, i nesposobno prinijeti apsolutnu poslušnost Zakonu], Bog je ostvario šaljući svog vlastitog Sina u obličju tijela čovječanstva [koje je došlo pod vlast Grijeha], prinoseći ga za grijeh, koji je, premda je osudio grijeh u tijelu, otvorio novi put života pod kojim mi možemo ispuniti pravednost Zakona [koji ne hodimo po tijelu nego po Duhu]. Za takve, prema tome, nema osude, jer Zakon duha života u Kristu Isusu [pod dragocjenom krvlju] oslobodio nas je od Saveza Zakona, koji je osudio sve nesavršene kao grešnike, i osudio ih na smrt. (Rim. 8:1-4 parafrazirano)

Oni koji su manje ili više skloni smatrati našeg Gospodina grešnikom, članom pale rase, uhvatili su se ovog teksta, i pokušali su izokrenuti protivno razumu, i protivno drugim recima, kako bi podržali svoju teoriju: da dokažu da je Krist postao točno poput „grešnog tijela,“ a ne poput tijela koje nije sagriješilo—naime sličan Adamu prije njegovog prijestupa. Međutim mi vjerujemo da je Hrvatskom čitatelju jasno predočena Apostolova misao u gore navedenom parafraziranom tekstu. Naš je Gospodin napustio slavu duhovne prirode, i „postao tijelom,“ postao je iste vrste kao i rasa koju je došao otkupiti—rasa čija je priroda, ili tijelo, došlo pod ropstvo grijeha, koja je bila prodana pod grijeh, kroz neposlušnost njegovog praroditelja, Adama. Ovdje ništa ne nagovještava, izuzev kroz dojam dan kroz prijevod, da je sam naš Gospodin bio grešnik. Zaista, jedna je od najjednostavnijih zamislivih pretpostavki, da ako je on bio grešnik, ili na bilo koji način sudionikom prokletstva koje je počivalo na ljudskoj obitelji, da on onda ne bi mogao biti našom žrtvom za grijeh, jer jedan grešnik ne može biti prinosom za drugog grešnika. Pod božanskim zakonom, „plaća za grijeh je smrt.“ Da je naš Gospodin, u bilo kojem smislu ili stupnju bio grešnik, on bi time izgubio svoj vlastiti život, i bio bi bezvrijedan kao *otkupna cijena* za Adama ili za bilo kojeg drugog grešnika.

**„On je sam uzeo naše nemoć i“
(Mat. 8:17)**

„A on je naše bolesti ponio, naše je boli na se uzeo, dok smo mi držali da ga Bog bije i ponižava. Za naše grijehe probodoše njega, za opačine naše njega satriješe. Na njega pade kazna—radi našeg mira, njegove nas rane iscijeliše.“ (Iza. 53:4,5)

Savršenstvo je suprotno nemoći, i činjenicu da je naš Gospodin imao nemoći moglo bi se logično smatrati dokazom da on nije bio savršen—da je on naslijedio nešto od nedostataka pale rase. Valja imati na umu da su u noći njegove agonije u Getsemanskom Vrtu našem Gospodinu kapi znoja

„postale kao guste kaplje krvi,“ i to su neki medicinski autoriteti naveli kao bolest, koja, iako veoma rijetko, koliko je poznato pogađa druge od ljudske obitelji. To je svjedočilo velikom nervnom naporu i slabosti. Nadalje, tradicija kaže da kada je na putu prema Golgoti naš Gospodin bio prisiljen nositi križ, i da je on bio klonuo pod njime, i da je zbog toga Šimun, Cirenac, bio prisiljen nositi križ preostali dio puta. (Mat. 27:32) Nadalje se tvrdi da je naš Gospodin umro na križu, prije nego je to bilo uobičajeno, što je bilo uzrokovano doslovnim lomljenjem njegovog srca, puknućem njegovih mišića, i da je to naznačeno time što su krv i voda potekli iz njegove strane kada je bio proboden kopljem nakon smrti. U svakom slučaju, naš Gospodin nije pokazao tu puninu snage kakva je bila očitovana u Adamu, prvom savršenom čovjeku, čija je vitalnost bila takva da je živio devet stotina i trideset godina. Postavlja se pitanje, Zar ti dokazi nemoći kod našeg Gospodina ne ukazuju na nesavršenost: da mu je bilo kroz nasljeđe ili na neki drugi način nedostajalo snage savršenog čovjeka, i da je prema tome bio oštećen čovjek?

Površinski to može tako izgledati, i jedino kroz vodstvo božanske Riječi mi smo u stanju objasniti zadovoljavajuće nama samima, ili drugima, dosljednost između tih činjenica i Biblijskog jamstva da je naš Otkupitelj bio „svet, nedužan, neokaljan, *odvojen* od grešnika.“ Ključ za to je dan u tekstu kojeg razmatramo. Prorok objavljuje ono što bi se prirodno činilo nama samima i drugima, naime, da je naš Gospodin, poput ostatka rase, bio udaren, da je bio pod smrtnom presudom, da ga je Bog udario i nanio mu nevolju—jednako kao što je ostatak rase bio pod smrtnom presudom: ali on zatim pokazuje da ono što se tako čini ili izgleda nije činjenica, objašnjavajući da je on trpio zbog naših grijeha, a ne zbog svojih vlastitih; njegove su slabosti bile rezultat nošenja naših boli i nošenja tereta naše tuge; njegova je smrt bila posljedica zauzimanja našeg mjesta pred božanskim zakonom, i patnje

„pravednog za nepravedne, da bi nas priveo Bogu.“ Govoreći za tjelesni Izrael kod prvog dolaska, Prorok kaže—Mi smo smatrali da ga Bog *bije i nanosi mu nevolju*: i objašnjavajući da je takvo gledište bilo pogrešno, on objavljuje—Zbog naših je prijestupa on bio ranjen; zbog našeg bezakonja on je bio udaren: naš mir s Bogom bio je osiguran kaznom za grijeh koju je on podnio; naše iscjeljenje bilo je osigurano kaznom koju je on izdržao za nas.

Matej skreće pažnju na ispunjenje upravo tog proročanstva, objavljujući—„A uvečer mu doniješe mnoge opsjednute. On izagna duhove riječju i sve bolesnike ozdravi—da se ispuni što je rečeno po Izaiji proroku: On slabosti naše uze i boli ponese.“ (Mat. 8:16,17)

Povezanost između liječenja bolesti, od strane našeg Gospodina, i njegovog uzimanja slabosti na sebe, nije veoma očito većini onih koji čitaju izvještaj. Općenito se pretpostavlja da je naš Gospodin samo očitovao moć liječenja koja ga nije koštala ničega—da je on imao neiscrpnu moć iz duhovnog izvora, nevidljivog, što mu je omogućilo da čini sve vrste čuda, bez i najmanjeg gubljenja njegove vlastite snage, njegove vitalnosti.

Mi ne dovodimo u pitanje da bi ga „moć Najvišega,“ koja je bila darovana našem Otkupitelju bez mjere, osposobila da čini mnoge stvari posve nadnaravne, i stoga u cijelosti bez iscrpljivanja: niti mi dovodimo u pitanje da je naš Gospodin koristio tu nadnaravnu moć—na primjer pretvarajući vodu u vino, i kod čudesnog hranjenja mnoštva. Međutim, iz izvještaja Svetog Pisma, mi razumijemo da liječenje bolesnih, koje je izvršio naš Gospodin, nije bilo kroz nadnaravnu moć na njegovu zapovijed, nego naprotiv, u liječenju bolesnih on je trošio na njih dio svoje *vlastite snage*: i stoga, što je veći broj bio izliječen, veći je bio gubitak snage u našeg Gospodina. Kao dokaz da je to bilo tako, prisjetite se izvještaja o jednoj ženi

koja je „dvanaest godina bolovala od krvarenja, sve svoje imanjanje potrošila na liječnike i nitko je nije mogao izliječiti,“ itd. Sjetite se kako se je s vjerom približila Gospodinu, i dotaknula rub njegove haljine, rekavši u sebi, „Dotaknem li se samo njegovih haljina, bit ću spašena.“ Izvještaj kaže „I odmah prestane njezino krvarenje te osjeti u tijelu da je ozdravila od zla. Isus odmah u sebi osjeti da je iz njega izišla sila pa se okrenu usred mnoštva i reče: "Tko se to dotaknu mojih haljina? A učenici mu rekoše: "Ta vidiš kako te mnoštvo odasvud pritišće i još pitaš: 'Tko me se to dotaknu?' A on zaokruži pogledom da vidi onu koja to učini. On joj reče: "Kćeri, vjera te tvoja spasila! Pođi u miru i budi zdrava od svojega zla!“ (Marko 5:25-34)

Zapazite također Lukin izvještaj (6:19) koji objavljuje, „Sve je to mnoštvo tražilo da ga se dotakne jer je snaga izlazila iz njega i sve ozdravljala.“ To je stoga bio smisao na koji je naš dragi Otkupitelj uzimao nemoći ljudskog roda, nosio naše bolesti. I posljedica takvog svakodnevnog davanja svoje vlastite snage za liječenje drugih, ne bi moglo biti ništa drugo doli oslabljivanje svoje vlastite snage, svoje vlastite životne energije. I mi trebamo imati na umu da je to djelo liječenja, velikodušno trošenje njegove vlastite životne snage, bilo u povezanosti sa njegovim propovijedanjem i putovanjima, gotovo neprestanim radom našeg Gospodina tijekom tri i pol godine njegove službe.

Niti nam se to čini neobičnim kada uzmemo u obzir naša vlastita iskustva: tko od nas sa dubokom suosjećajnom prirodom nije sa vremena na vrijeme, u ograničenoj mjeri svjedočio činjenici da je moguće prijatelju dijeliti nevolje sa prijateljem, i suosjećajno olakšati onome koji je u depresiji, te u određenoj mjeri dati veću snagu i lakoću duha? Međutim takav koristan utjecaj, i takvo osjećanje nemoći drugih, ovisi u velikoj mjeri o stupnju *suosje anja* koji nadahnjuje onoga koji

posjećuje bolesnoga i nemoćnoga. Ne samo to nego, mi znamo da izvjesne životinje imaju različite stupnjeve suosjećanja; golub je, na primjer, koji je jedan od najnježnijih i suosjećajnijih, bio jedan od predodžbenih predstavnika našeg Otkupitelja pod Mojsijevom upravom. Zato što su se pokazali korisnima u mnogim slučajevima, ponekada su donosili goluba u bolesničku sobu, i to se za bolesne pokazalo korisnim. Golub, vjerojatno zbog svoje suosjećajne prirode, uzima određenu mjeru bolesti na sebe, i udjeljuje izvjesnu mjeru svoje vlastite snage. To se očituje u činjenici da ptice obolijevaju, udovi im se sastavljaju kao kod reumatizma, itd.), dok je pacijentu srazmjerno bolje.

Kada se sjetimo da su naše ljubavi i suosjećanja jedino ona koja su preživjela pad od šest tisuća godina, i kada se sjetimo da je naš dragi Otkupitelj bio savršen i da je stoga u njemu to svojstvo suosjećajne ljubavi obilovalo u najvećoj mjeri, mi možemo, jedva, shvatiti kako on „suosjeća s našim slabostima.“ Njegovo je suosjećanje bilo osjetljivo, zato što je njegova priroda bila fina, savršena, osjetljiva—ne gruba, ne zadebljana sebičnošću i grijehom, bilo kroz nasljeđe ili osobnim stjecanjem. Nadalje, mi čitamo o njemu da se je on „sažalio,“ i dalje, „Sažalio se na mnoštvo,“ i nadalje, kada je vidio Židove kako plaču, bio je potaknut samilošću, i „Isus je zaplakao.“ Daleko od toga da ta suosjećanja ukazuju na slabost karaktera, ona ukazuju suprotno; na pravi karakter čovjeka, koji je na sliku i obličje Stvoritelja, nije gruba ni bezosjećajna i hladna, nego nježna, blaga, puna ljubavi, suosjećajna. Stoga, sve nam to pokazuje da je onaj koji je govorio „kao nitko nikada“ također suosjećao, kao što nitko od pale rase nije mogao suosjećati, sa palim stanjem, nevoljama i nedaćama ljudskog roda.

Ne samo to, nego bi smo također i trebali imati na umu sam cilj radi kojega je naš Gospodin došao u svijet. Taj cilj nije bio da

samo jednostavno pokaže moć bez da ga to košta, nego, kao što je on to sam bio objasnio, Sin je Čovječji došao služiti drugima, i *dati svoj život* kao otkupninu za mnoge. Uistinu, plaća za grijeh nije bila patnja, nego smrt; i stoga patnja našeg Gospodina nije mogla platiti plaću grijeha za nas; bilo je apsolutno nužno da on „za svakoga *okusi smrt*.“ Mi zato čitamo, „Krist *umrije za grijeh* *naše* po Pismima.“ (1. Kor. 15:3) Ipak, bilo je prikladno da u zauzimanju grešnikovog mjesta naš Otkupitelj doživi sve ono što se je podrazumijevalo pod prokletstvom—smrtnom kaznom: i jednako kao što ljudska obitelj umire, procesom postupnog gubitka života, kroz slabost, bolest i nemoć, bilo je jednako tako prikladno da i naš dragi Otkupitelj prođe kroz to iskustvo. I budući da on sam nije bio grešnik, sve kazne smrti koje bi mogle počivati na njemu moraju biti posljedica njegovog *zauzimanja grešnikovog mjesta*, i *podnošenja za nas* udara Prave.

Naš je Gospodin to učinio, barem što se tiče bolesti i boli i slabosti, na najbolji i najkorisniji način, naime, dobrovoljno izlijevajući svoj život, svakodnevno, tijekom tri i pol godine njegove službe, dajući svoju silu onima koji nisu cijenili njegove motive—njegovu milost, njegovu ljubav. Stoga, kao što je zapisano, „On je dušu [biće, postojanje] svoju na smrt izlio.“ „On je učinio dušu [biće] svoju prinosom za grijeh.“ (Iza. 53:10,12) I mi možemo lako vidjeti da je od vremena svog posvećenja, u dobi od trideset godina, i kada ga je Ivan krstio na Jordanu, pa sve do Kalvarije, on stalno *izlijevao* svoju dušu: snaga je stalno izlazila iz njega za pomoć i liječenje onih kojima je on služio. I premda sve to *ne bi bilo dovoljno* kao cijena za naše grijeh, ipak sve je to bilo dio procesa umiranja kroz koji je naš dragi Otkupitelj prošao, što je kulminiralo na Kalvariji, kada je on povikao, „Dovršeno je,“ i kada je posljednja iskra života izašla.

Izgleda da je bilo jednako nužno kao što se je naš Gospodin tako žrtvovao, potrošio svoje živote snage, i da bude iskušán

iskustvima našeg procesa umiranja, da kasnije, kada bude bio na križu, bude dužan doživjeti, makar samo na trenutak, grešnikov položaj *potpunog odvojenja* od Nebeskog Oca, i uskraćivanja sve nadljudske pomoći, u vrijeme kada je povikao, „Bože Moj! Bože Moj! Zašto si me ostavio?“ Kao grešnikova *zamjena*, on mora nositi grešnikovu kaznu u svim njenim detaljima, i sve dok sve to nije bilo ostvareno njegov zadatak žrtvovanja nije bio završen; tek kada je sve to vjerno izdržao on je prošao sve ispite koje je Otac smatrao potrebnim da bi on postao „Predvodnikom našeg Spasenja,“ i bio uzvišen daleko iznad svih anđela, i poglavarstava, i vlasti, da bi dijelio s Ocem prijestolje Svemira.

Sva ta *iskustva* kroz koja je Nebeski Otac bio prouzročio da njegov Ljubljeni Sin prođe prije nego ga uzvisi z desna svog veličanstva i povjeri mu kao dužnost veliko djelo blagoslivljanja svih porodica zemaljskih, nisu bili samo *ispiti* vjernosti Jedinorođenoga, *Logosa*: Sveto Pismo nam jamči da su ona također bila neophodna da podese našeg Gospodina da suosjeća s onima koje je otkupio, kako bi mogao biti u stanju suosjećati sa i „pomagati“ takvima koji se budu vratili u potpuno zajedništvo s Bogom kroz njega—Crkvu tijekom ovog doba, svijet tijekom Milenijskog doba: „Da bude milosrdan i vjeran veliki svećenik u onome što se odnosi na Boga“; „nego je bio u svemu iskušavan poput nas“; onaj koji može suosjećati sa onima koji su u neznanju i onima koji su skrenuli s puta; jer je i sam bio obuhvaćen slabošću.“ „Zato i može u potpunosti spasiti one koji po njemu pristupaju k Bogu.“ Uistinu, „Takav nam je veliki svećenik i dolikovao: svet, nedužan, neokaljan, odvojen od grešnika, koji je postao uzvišeniji od nebesa.“ (Hebr. 2:17,18; 4:15,16; 5:2; 7:25,26)